

I Like It

Sao Khuê - hè 2020

Hai năm trước, căn nhà sau lưng nhà Sao Khuê lại đổi chủ. Lần nay là một gia đình Ấn Độ, đông ơ là đông. Ngày họ dọn đến, cả cái sân sau nhà họ ồn ào náo nhiệt. Sân sau nhà họ ngăn cách sân sau nhà Sao Khuê bởi một hàng rào.

Họ dọn vào rồi lại dọn ra, có lẽ nhà nhỏ người đông không chứa hết nổi? Cuối cùng thì Sao Khuê thấy còn lại ông bố, bà mẹ và hai người con trai, hai cô con dâu và một cô con gái. Họ mới dọn vào mà Sao Khuê thì đang dọn đồ đem cho nên những món gì không cần thì đem cho họ....Cho bớt đồ, nhà rộng hẳn ra .

Ông bố thường đi làm sớm. Ông ta ra khỏi nhà, nhẹ nhàng đóng cửa, ít nói và coi bộ có uy tín với con cái. Bà mẹ lúc nào cũng mặc quốc phục, khi ra ngoài thì áo quần lóng lánh và vàng vòng đầy người. Nóng hay lạnh bà vẫn mặc áo dài quá đầu gối ngoài cái quần dài. Bà có hàng vài chục bộ nên thường là quần áo cũ. Sao Khuê dám nói vài chục bộ vì mùa hè trời nóng, bà đem ra phơi đầy cả đây. À, ở xứ "Cà ná điên" này vào mùa hè nhiều xóm được máng dây phơi áo quần, vừa tiết kiệm năng lượng vừa thơm mùi nắng mới. Con trai và con dâu thì mặc theo Tây phương, quần tây, áo sơ mi. Không thấy phe nữ mặc đầm hay quần sọc. Họ vẫn theo truyền thống cổ điển, đàn ông đi làm, đàn bà ở nhà nội trợ, sanh con và nuôi con. Bây giờ họ có hai cháu nội trai rồi đó. Gớm, khi mới có đứa cháu đích tôn, cả nhà xúm vào mà bông ăm. Thăng bé suốt ngày trên tay bà, tay mẹ, tay bố, tay ông. Đi làm về là ông ta ăm cháu. Cả ba người đàn ông dường như đều làm hãng xưởng chi đó và có lẽ thuộc giai cấp thợ thuyền từ khi còn bên Ấn Độ. Họ di dân sang Canada, cả nhà ở chung, chất chiu dành dụm mua được căn nhà nên cái xóm hồi xưa toàn Ý nay xuống cấp dễ sợ.

Trái với nhiều người Ấn, nhóm này không thạo tiếng Anh, trừ hai thanh niên trẻ đi làm còn ba bà nội trợ, bà mẹ và hai cô dâu thì dốt đặc cán mai, chỉ biết vài câu chào hỏi và nhe răng cười hay ngoắc tay. Hai năm đầu cái vườn nhà họ cỏ dại um tùm. Bà mẹ có khoan đất sát hàng rào nhà Sao Khuê để trồng rau. Bà trồng nhưng cả nhà xúm vào phụ, mua phân làm đất. Bà trồng đậu que và khổ qua. Cái dàn khổ qua dính vào cái nhà kho để dụng cụ vật vãnh. Họ chưa có kinh nghiệm nên cái dàn xấu xí. Năm nay cái dàn muốn xum bà chè. Họ, cả ba đấng nam nhi, xúm vào, gỡ ra, mua gỗ, đóng bốn cái cọc gỗ mới cao nghều nghệu. Họ đóng khung trên mặt và úp lên bốn cái cọc. Sao Khuê đã nói là họ không kinh nghiệm và lại thiếu óc nhận xét. Kết quả là không úp lên được, họ đóng ba xí ba tú và bốn cái cọc dư ra cả hai chục phân chọc lên trời, trông giống con giáp thứ mười ba, chu choa ơ là ngựa mất.

Con người ta thật kỳ lạ và Sao Khuê cũng thế. Chân hàng rào nhà mình hoa đang nở mà Sao Khuê cứ bị bốn cái cọc nó... đâm vào mắt, nghĩa là hoa đẹp không ngắm, ra vườn là bị bốn cái cọc nó trêu. Bữa đó Sao Khuê thấy hai mẹ con bà Ấn ngoài vườn và ma xúi quỷ dục Sao Khuê kêu cô con dâu nói, vừa nói vừa ra dấu nói họ:

- Cắt bốn cái đầu này đi, nó xấu lắm.

Sợ người ta chưa hiểu Sao Khuê còn chỉ chỗ, nhăn mặt, lắc đầu, ra dấu, nhắc lại:

- It's so ugly!

Bà mẹ thấy vậy hỏi cô con dâu và nàng ta thông dịch thế nào không biết khiến bà ta sầm mặt lại.

Sao Khuê thì vẫn ngựa mất, tìm cách, tính tìm người làm hàng rào che chúng đi.

Cả mùa đông dài thăm thẳm bị nhốt trong nhà, đến mùa hè ra vườn lại bị ngựa mất. Thiệt tình! Họ chả coi cái dàn mướp nhà Sao Khuê mà bắt chước.

Ầy cái dàn mướp, Sao Khuê trả mất hơn hai trăm để cho mướp và khổ qua leo, coi bộ lỗ vốn nặng, chưa kể vất vả trồng mà đến khi mướp đầy trái lít nhít là cái lạnh kéo ập về nên may lắm thì có ba bốn quả ăn cho đỡ buồn... Năm nay rồi cũng sẽ thế thôi. Nóng lạnh bất thường khiến mướp đọt đầu chết hết. Sao Khuê già rồi hết lộc, đậu nhà bà Ân đã ra hoa mà đậu nhà Sao Khuê mới tới gót chân...

Vài hôm sau, thấy anh con trai, Sao Khuê nói:

- Đây, sao anh không چرا bốn cái cọc nhô lên đi, làm giống như dàn mướp nhà tôi nè, anh để vậy xấu lắm.

Anh ta tỏ vẻ khó chịu và giận dữ nói:

- I like it
- You like it? It is not beautiful!
- But I like it !
- Ok, you like it but I hate it.

Thời Covid, bị vót ở nhà, Sao Khuê nhìn quanh nhà, kiếm ra mấy bông hoa, lá nylon, túm lại, làm thành chậu hoa, máng lên cây đỉnh của cái dàn. Bữa sau, Sao Khuê thấy người em tên Nick đã từng qua nhà Sao Khuê khuôn đồ về, Sao Khuê hỏi:

- Đây, anh cho tôi treo tạm hoa lên, khi nào cây mọc lên tôi sẽ lấy nó đi.

Thế là hấn sừng sỏ:

- Nhà tôi, tôi làm gì tôi làm, bà muốn treo gì thì treo phía nhà bà. Tôi không nói với bà nữa.
- Hoa giả mà, nhẹ lắm và tôi sẽ gỡ khi đậu lên cao.
- Tôi biết, nhưng bà mang về nhà bà mà treo. Tôi không nói nữa!

Hừ, linh tinh láo lếu. Sao Khuê đã cho hấn bao nhiêu đồ đạc(!) Bà mẹ thì chỉ vào cái khung sơn đỏ, chả hiểu bà ta muốn nói gì. Ok, mi không cho ta treo trên cây đỉnh thì ta kiếm cách cột vào hàng rào cho chùm lá phát phơ lưa đào. Người gì kỳ cục. Đẹp, người ta khen đẹp, làm giỏi người ta khen giỏi, cái dàn làm xấu hoắc mà chê xấu là cả họ xúm vào nổi giận đùng đùng. Hồng lẽ xấu hoắc mà khen đẹp, có mà điên à?

Ờ há, nghĩ cho cùng thì nhà họ, họ muốn làm gì họ làm. Họ làm xấu thì họ cũng bị ngứa mắt vậy. Cái nhà bên cạnh họ cũng muốn dời cái nhà kho (chương mắt) qua sát mé bên vườn Sao Khuê, họ đã lịch sự biết điều, hỏi Sao Khuê:

Bà vui lòng cho tôi để cái nhà kho mé này nghe.

- Ờ, đất nhà bà, bà muốn để đâu tùy ý bà .

Thành ra cái nhà kho chình ình cũng làm mất Sao Khuê khó chịu nhưng Sao Khuê lảng lạng tìm cách che bớt và đưa cây leo cho họ trồng hy vọng sẽ có cái nhà hoa leo che cái luộm thuộm kinh hồn. Họ cũng mới dọn đến.

Sao Khuê mang hai cái hàng rào nhỏ ra che, quý vị nhìn xem có ...đỡ ngứa mắt không nè?...

Ít lâu nay Sao Khuê đã tự ra lệnh cho chính mình là **không để cho bất cứ ai, cho bất cứ việc gì làm mình buồn, bực hay lo nghĩ lâu nữa**. Ông “Sáu Tám” đã làm đám hỏi, đang lăm le đòi cưới, thế thì sống độc thân được lúc nào phải ráng sống vui và sống khỏe. Tính nhạy cảm, hay bắt bọ bỏ tai, hay ngứa mắt, ngứa miệng và hay khó chịu của Sao Khuê nhờ vậy bớt nhiều. Sao Khuê vẫn hay bực bội vì chuyện nhỏ nhưng nếu có bực thì cũng mau nguôi, vì suy cho cùng, bực bội lâu chỉ ngứa ngáy cái đầu mình mà thôi, lại phải mất công đi gội đầu.

Nào! phải giải quyết chuyện bực mình này. Hà, nhà họ ba thế hệ, tổng cộng 8, 9 người mà Sao Khuê có một mình, thế là chưa đánh đã thua. Tức quá, nhưng Sao Khuê phải thất bại trong sự kiêu hãnh. Sao Khuê bèn chờ lúc bà mẹ ra vườn, mà ngày nào bà ta lại không ra vườn, Sao Khuê bèn gọi và đưa cho bà ta lá chiến thư. Sao Khuê đồ quý vị, tờ giấy viết gì? Dạ có mấy chữ thôi: “*I am sorry if I hurted you*”.

Ừ... nghĩ cho cùng thì lỗi tại mình, ai bảo mình ngứa mắt rồi ngứa miệng để rồi ngứa tai thì mình xin lỗi là đúng rồi.

Ừa họ đang hý hục dựng cái gì vậy? Họ đã làm xong cái dàn mới, rất chiến, bằng sắt sơn đỏ. Họ tháo dàn cũ ra, đưa khung sắt vào và cái mặt dàn cũng đã được đóng lại ngay ngắn tử tế chứ không ghép vá như trước, trông rất chiến. Hừ, vậy mà nói “I like it”?

Sao quý vị có thấy cái dàn khổ qua này đẹp và oai không? Nhờ Sao Khuê chê họ đấy và may mắn là họ biết nghe, biết sửa sai tuy có cãi chày cãi cối cãi vô lý cãi lấy được nhưng sau cùng chấp nhận mình không đúng, cái dàn xấu thật và bây giờ cái dàn mới này, đẹp thật.

.... *Hello, it's number one, very nice!*

Nếu họ không sửa thì Sao Khuê lại phải mất công, mất của tìm cách che, chỉ vì nó ngay trước mắt mình hàng ngày, chứ hơi đâu mà tức cái chuyện không đâu, phải không quý vị ?

Sao Khuê